

[Poul Møller.]

lovene klart, enkelt og overskueligt for borgerne, der skal pukke med lovene, når de har forladt os. De dygtige embedsmænd er så fine specialister på deres felt, at de kan jonglere med paragrafferne uden at føle sig generet, og vi andre giver os trøstigt embedsmændene i vold, overbevist om, at når de kan finde ud af det, er alt såre godt, selvom vi ikke selv er helt klar over det.

Mit parti kan give sin tilslutning til de ændringer, der er foreslået i dette lovforslag. Forhøjelsen af maksimalindkomst og nedslag for aldersrentemodtagere m. v. forekommer os rimelig på baggrund af det sidste års prisudvikling.

Med særlig glæde hilser jeg, at man nu ligestiller børn, der er født i tiden 1. januar — 31. marts, med de heldige, der fødes i det øvrige år, og det forekommer mig fornuftigt og retfærdigt at foretage denne ændring med tilbagevirkende kraft.

Mit parti har mange gange her i salen rejst spørgsmålet om en ajourføring af forsikringsfradraget. Vi forstår, at det er vanskeligt at nå videre, end det her er foreslået, altså en forhøjelse fra 400 kr. til 600 kr., idet sagens fortsatte skæbne vel må bero på, hvorvidt det lykkes os at komme frem til den skattereform, som nu på så mange områder er påkrævet. Når vi betragter forskydningen imellem de enkelte aldersgrupper i befolkningen, bliver vi stadig mere overbevist om nødvendigheden af at animere borgerne til i videst muligt omfang selv at klare deres alderdomsproblem. Vi tror, det kan betale sig for samfundet at være large i denne henseende, fordi smålighed kun vil føre til forøgede aldersrentebyrder, som vil virke tyngende på fremtidens produktive aldersgrupper.

Vi håber derfor, at vi snart kan komme i gang med en virkelig dybtgående reform også på dette område. Indtil da anser vi den foreslåede forhøjelse for en forbedring. Det er jo første gang i 29 år, at forsikringsfradraget forhøjes, selvom det kun er med 50 pct. Da den nugældende regel blev forelagt den 23. november 1921, altså for 30 år siden, var detailpristallet 237, det er nu 369, hvilket viser, at der praktisk talt er sket en ajourføring ved 50 pct. forhøjelse, men nogen forbedring i forhold til 1921 — 22 er der altså ikke tale om.

Jeg finder endelig anledning til at gøre en enkelt bemærkning om et spørgsmål, der ligger mange tusinder af skatteborgere på sinde. Da man gennemførte de nye beskatningsregler for kooperative virksomheder ved udskrivningsloven for skatteåret 1949

—50, var det flertallets hensigt, at ligestilling imellem private og kooperative virksomheder skulle være opnået ved denne tilføjelse til udskrivningsloven. Ved behandlingen af udskrivningsloven i foråret fremførte jeg et talmateriale, der efter min opfattelse viste, at flertallets hensigt ikke var nået. Den højtærede finansminister erklærede, at hvis jeg havde ret, ville han mene, at loven burde ændres. Nu tror jeg, at vi i denne sal og i denne sag kan toppes i årevis, ja, til evige tider uden at blive enige. Jeg vil derfor spørge den højtærede fungerende finansminister, om vi ikke nu kan få nedsat et udvalg af sagkyndige skatteteknikere til at undersøge, hvorvidt tilføjelserne til udskrivningsloven for 1949—50 har medført en ligestilling, således som det var formålet. Lad os, om jeg så må sige, foretage syn og skøn og så se, om det skulle bringe os videre.

Det ærede medlem hr. Hans Knudsens forslag og tanker er mit parti villig til at se på i et udvalg, i hvert fald på de fleste. Det afgørende er naturligvis, dels at vi ikke river den kommende skattereform ud af sin sammenhæng, dels at vi ikke foretager noget, som vi ikke kan skaffe dækning for på statens almindelige regnskab.

Jeg er enig i den begrundelse, det ærede medlem gav for 400 kr.s fradraget. Jeg har hørt mange andre begrundelser for dette fradrag, men jeg tror, at den, det ærede medlem kom med, er den rigtigste og mest holdbare. Det afgørende bliver som sagt for vort vedkommende provenuspørgsmålet og spørgsmålet om hensynet til den samlede skattereform, som vi allesammen gerne ser snarest belejligt.

På eet område er jeg derimod ikke enig med det ærede medlem, nemlig med hensyn til, at fagforeningskontingent og arbejdsgiverforeningskontingent skal kunne fradrages med 100 pct. Dette måtte i så fald forudsætte, at der ikke var selskabelige sammenkomster f. eks. i arbejdsgiverforeninger og fagforeninger, og at fagforeninger og arbejdsgiverforeninger ikke gav tilskud til blade, tidsskrifter, dagblade, til politiske partier el. lign. I hvert fald, hvis man anerkender, at fagforeningskontingentet skal kunne være 100 pct. fradragsberettiget, så må forudsætningen være, at alle andre får adgang til at fradrage deres tilskud til dagblade, aviser og måske også deres tilskud til politiske partier i deres skattemæssige opgivelse. Jeg tror, at de 75 pct. stort set er det rigtige, at her har man det, som er en rent faglig omkostning og ikke selskabelighed og andre ikke-faglige omkostninger.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale